

Téli élet a budai hegyek között

Jánoshegy, január hó.

Végre leesett a hó. Gondoltam tehát magamban: turista leszek. A gondolatot tett követte. Egy jó hátizsák, szögestalpu bakancs, zergeszakállas filckalap, barnabársony térdnadrág, — olyan, mint az olasz kőmivéséké — egy kulacs, aulul-felül szvetter és egy hegymászóbot, ennyi kell hozzá.

Az előkészület azonban nem ment oly könnyen, mint ahogy elképzeltem. Minden meg volt már, csak a hegymászóbot hiányzott. Végre eszembe jutott, hogy Tirolból hoztam egyet haza, ahol valamikor a Dolomitokban még harcoltunk is vele. Tüvé tettem az egész házat, míg megkerült.

Igaz, hogy kicsit megrozsdásodott, de se baj. Enélkül csak ál-turista az ember. Felkapom a hátizsákot a hátamra, megmarkolom a sok csatát látott botot s marcona léptekkel megindultam barátommal együtt a villamos felé.

Kora reggel van. Pest még alszik, utcái üresek. A villamosokon is alig lézeng egy-két utas. Csak turisták mennek át Budára a fogaskerekű felé. A ródlikat és sitalpakat a pótkocsiba teszik fel, még a koszoruk helyére is akasztanak egy-kettőt a kocsi elejére. Olyan a villamos, mint egy nagy faraktár.

Megérkezünk. Az öreg fogaskerekű kis állomása tele van kirándulókkal. Mind sportolni mennek ki a hegyekre. Csupa férfi, úgyhogy egy szoknyás nőt még véletlenül sem lehet látni. A nők is férfiruhában vannak, fius sapka, vízhatlan kabátka, nagy bakkancsokban. Ember legyen, aki megmondja, — csak ugy látásra — hogy fiu-e, vagy leány a legtöbbje? Azt mondja a barátom, hogy soha sincs az ember ujabban tisztában velük.

De igaza is van, mert akit fiunak néztünk, az éppen leány volt.

A férfiruhás bubik csicseregnek körülöttnk.

Hatalmas rohammal sikerült a pénztárnál megszerezni a jegyet. A kalapunk mellé tűztük, mert itt a legbiztosabb. Azután átvégődünk a tömegben, a kis prüszkölő masinához. Egész gőzfelhőt fúj maga körül. Ugy látszik, nagyon mérges, mert neki kell felcipelni ezt a sok népséget. A kocsi tetejét megrakjuk ródlival és sitalpakkal, úgy ahogy egy becsületes szénásszekeret szoktak szénával. A fékező már csak a ródlihalomra jutott s ott trónol, mint egy király nagy bundájában.

Beszoritjuk magukat a kupéba. Már a verejték csurog a hátunkon, mert meleg a ruha. Füttyülés és indulunk. Alattunk a budai behavazott hegyoldal. Az apró házak felülről szürkék, a hó fekete alatta a sok koromtól,

amit a „kis fogas“ reá köpködött. A hegyoldal fái pedig fehér, ködszakállt eresztettek. Lassan kuszunk fogról-fogra felfelé.

Hála Isten, fent vagyunk. Lerámolunk. Őrült kiabálás és kapkodás közben szedjük le a sit és ródlit. Az uton ugyancsak megszenvedtünk. Míg a második osztály üresen ási-lozott, a harmadikon heringek módjára ültünk, azaz csak álltunk volna.

Csakhamar szétszalad a népség. Ki autón, ki szánon, ahogy a pénztárcája futja. Egész szánkaraván halad a *Normafa-uton*. Az előbbin csak a gazdagok ülnek. Legtöbben a gyalogos menetelők vannak. Ezek az igazi turisták.

Ahol a nagy matadorok mellett néha egy-egy elszánt ifju is lecsuszik

A bankártól kezdve, le a kis inasgyerekig, minden társadalmi osztály, aki szereti a téli sportot: itt szórakozik. Mintha a kaszt-rendszerek válaszfalai is eltűntek volna. Csupa gondtalannak látszó ember, aki egy napra megszökött az élet harcaiból. A férfiruhás nők arcán a piros festék lila a hidegtől. Gyönyörű dresszeket látunk. Egyenesen *Davosból*, vagy a *Szemmeringről* hozták. Drága holmik. A *Normafa-lejtőn* a *Tündérhegy* aljáig hullámszik a tömeg. Igaz, hogy a vidéket is remekbe faragta a természet. Ez a magyar *Szemmering*.

Előttünk mered a hatalmas 28 méteres fa-emelvény, a *siugrató*. Lépcsők visznek fel hozzá. A Magyar Sisövetség tulajdona. Ez a sielők magas iskolája. Ott, ahol a jegenye gerenda lefutó a földhöz hajlik, egy dobogó-szerű sánekiugró van rajta. Alatta a *Tündérvölgy* pompásan feszülő lejtője.

A nagy matadorok itt dolgoznak. Pompásan ugranak. Az emberben még a lélegzet is eláll, amikor vagy 60 méteres levegőbeni repülés után hirtelen eltűnnek a ködben, hogy utána ismét a földre esve nyilegyenesen szárguldjanak. Szédületes látvány.

Néha azonban mások is megpróbálják az ugrást. Egy fiatalember áll az ugrósánc korlátjánál. Két bakfis jön felfelé. Megismerik s örömmel kérdik, hogy ugrik-e. A szegény fiu azt mondja igen. Mutassa meg könyörög a két tündér, szeretnénk látni. A fiu küzd magával. Nem akar szégyenben maradni. Fanyar arccal tehát felszalad a pályára s ugrik. Valahogy sikerült, hogy hogyan ért le, azt talán ő sem tudja. A kis nők azonban boldogan néznek össze s várják a „höst“, aki a nagy esemény után alig vánszorog.

Fekete dressze csupa fehér hó. Olyan mint egy tejbe esett légy. Ügylátszik lenni a pálya végén megfürdött egy kicsit benne. De mégis

kivágta magát. Hangos *vivát* fogadja, hogy azonban belül mint gondolt, azt csak ő tudja. Azt hiszem máskor szívesen elkerüli szive hölgyeit, akik új Salomeként a fejét szomjuhozták.

A cserkészek

Nekivágtunk a *Farkasrét* felé, a *Csillebércen* és a *Kakuk-hegyen* át, *Makkos Márián* keresztül. A pompás hómező tele van turistával. De itt az igaziak vannak. Civilek, leventék, katonák és cserkészfűk sielnek. Felséges látvány, amikor az *Irhás-árok* gyönyörű hószakadékában száguldanak. Itt edzi magát a nemzet jövője nagy hivatására. Ezek a fiúk a mi büszkeségeink. A kezdők is idejárnak tanulni. Sok mulatságos jelenet adódik ilyenkor. Ha egy kezdő sielő elesik, akkor körül néz s ha látták, hogy esett, egymást buzdítják, mondogatva, „figyeld csak, ma olyan ragadós a hó, nem jó ez a pálya.“ Igazuk van, mert nekik nem jó.

A nézőközönség mamákból és öregurakból áll. Ők az *Anna-kápolnánál* ülnek a nagy padokon. Egpár közismert dús gazdag bankár is van közöttük. Két kézzel botjaikra támaszkodva nézik az élet iramlását. Otthon valószínűleg nem tudják, hogy itt a metsző hidegben „üléseznek“ a direktori meleg szoba helyett. Bizonyára a régi, szép időket kívánják vissza.

A ródlizók a *Hárshegy* oldalát szállták meg. Eleven, pezsgő élet hullámszik rajta. A modern boboktól, tobogántól, le a kis inasok régi tepsikből készült szánjaikig minden fajta forgalomban van. A jókedv is tetőpontján áll. Vidám kacagás tör át a levegőn, ha felfordulnak. Érdekes, hogy sok lecsuszott tőzsdést láttunk. Ugy látszik most ródliznak, mert a tőzsde pankettjén már elvágódtak.

Tánc

A sötét királytölgyek alól visszamegyünk a *Normafa-utra*, ahol sok a korcsma. Sorban állnak. Minden vallásnak és osztálynak meg van a saját vendéglője. Elöl a gazdag hivalkodó vendégfogadók, a sor végén a kisebb „lokálok“. A Kovács vezet, tömve van. Vékony creppdesin és georgettbuzos hölgyek, cigaretta füst, melegbor illata, tánc, ének, tiroli ruhás férfiak. Ez a Kovács. Alig lehet helyet kapni. Minden ujonnan belépőt megéljeneznek. Turista szokás. A pincérek alig tudnak mozogni. Ételeket szolgálnak fel, mert itt mindenkinek jó étvágya van.

A „*Teve van egy pupu*“-t játsszák. Táncolnak. Egy gesztenyepiréért közelharcot vivnak. A vacsoráért pedig vagyionokat hagynak itt. Tombol a fényűző élet. Hej, de sok szegény Lázár megelégedne csak a leejtett morzsákkal is.

Nagy bemutatkozások. Merre voltak? Látták az ugrókat? Hangzik mindenfelé. Itt minden ember többnek akar látszani, mint ami. Ugy hazudnak egymásnak, hogy a végén ők is elhiszik. Hiába ez az élet. Egy *Balázs-nóta* is hangzik émelygősen elnyujtva. Nekibusult fiatalember fujja. Néhány *műsielő* táncol a teremben. Kővér testükön feszül a ruha. Hangosak. Autón jöttek a Kovácsig és autón mennek vissza is. Künn nem voltak. Talán még a havat sem látták. Estefelé azonban behavazzák ruhájukat, felrakják a siket az autó elejére, hogy igazi turisták legyenek. Másnap bizonyára pukkasztásra elmesélik, hogy még most is lázam van. Képzeld milyen gyönyörű napunk volt, tizszer is lefutottam a pályát.

A vendéglő körül a kisinások nedves cigarettavégeket, a „*csikókat*“ szedegetik össze a hóbol. Amig süt a nap, a sapkájuk tetején szárítgatják. Jó lesz majd estére, mikor hazafelé bandukolnak, spárgán huzva szánkáikat.

Az esti időkbén a mamák is feljönnek „*füzfogásra*“. Vajjon sikerül-e? Azt hiszem sok remény megy füstbe egy ilyen délután a hófödte budai hegyekben?

*

Alattunk zeng a város. Tüzes villanyszemei lázasan csillognak. A zene még mindig nyekereg. Az *Ördögórom* peremén válravetett sikkal egy csapat pirosarcu cserkész menetel, harsogó nótaszóval: *Fiúk föl a fejjel!*

Sz. L.